

Mannen spøkelsene er redd for

av Henning Jon Grini
hjgrini@online.no

Jeg hørte om Jan Fredrik Solberg tidligere i år. Det var i forbindelse med rensing av hus for spøkelsener. Litt senere fikk jeg høre historier han selv fortalte som både fascinerte og gjorde meg nysgjerrig. Jeg bestemte meg for å intervju ham.

Selv om Jan Fredrik fokuserer mest på rensing av hus er han også healer, men det har han omtrent sluttet med nå. Det er ikke bare mennesker han healer, men også dyr. 12 år som healer var hardt arbeid i perioder sier han. Han hadde til tider mye folk hjemme hos seg, men det var det å reise rundt og heale han likte beste. Da hadde han et fristed når han kom hjem. Skjønt han ble sittende igjen med alle inntrykkene i kroppen. For å slippe taket i dem måtte han skifte fokus sier han. Han rettet da all sin energi mot for eksempel planter. Da drysset inntrykkene av ham, slik bladene faller om høsten.

Intervjuet med Jan Fredrik foregår hjemme hos ham. Han bor for tiden alene i en stor leilighet midt i et industriområde utenfor Kristiansand. Han har to jenter som nå er store fra et tidligere forhold. Begge har flyttet hjemmefra. Jan Fredrik er en pratsom kar. Noen ganger virker det som om han kan skryte litt ekstra av sine bedrifter, men jeg liker ham. Han er en jovial kar med et varmt hjerte.

Jan Fredrik er stadig på farten, han kjører nemlig trailer i perioder også. Da føler han seg fri. Når han prater kan han være nokså direkte. Noen kan kanskje reagere på hans språkbruk. Kanskje er han bare slik, kanskje er det noe han

har plukket opp i trailer miljøet? Kanskje er det mer han har plukket fra trailer miljøet? Over kontorpulten hans henger nemlig en Vi Menn kalender med lett-kledde damer.

Når det gjelder spøkelsener/gjenferd og rensing av hus, som dette intervjuet dreier seg om, blir det Jan Fredriks egne gjenfortellinger av noen få av de episodene han har opplevd. Leserne får gjøre opp sin egen mening.

Når jeg spør ham hvordan han går frem når han skal rensing av hus sier han at han, hvis han ikke ser noe umiddelbart, må gå inn via den som har problemet. Da kan han se inn i huset med den personens mentale øyne. Det er forøvrig det samme han gjør når han healer. Han lukker øynene og går mentalt bak vedkommende

Mange tror at når man gjør dette her så gjør man det alene, men slik er det ikke. Jeg har mange gode hjelpere fra ånde verdenen med meg.

og ser gjennom hans eller hennes mentale øyne. Han får da opp indre bilder. Han ser vedkommendes virkelighet og hva problemet er. Dette er bare noe han gjør hvis han får tillatelse til det.

Når jeg ber ham om å utdype prosessen nærmere hvordan han går frem for å løse et problem med gjengangere sier han følgende; "Jeg skaper virkeligheten som åpner forbindelsen mellom disse to virkelighetene. Jeg opplever det mange ganger som om jeg står i en dør med det ene beinet inni den ene virkeligheten og det andre beinet i den andre virkeligheten. Det er nesten som å stå i et speil. Jeg står i speilet, eller så er jeg speilet. Jeg er nesten på en måte vokte-

ren som lukker igjen når de har gått. Det eneste jeg stort sett gjør er å være der til alle har gått. Så når de har gått inn i lyset stenger jeg av porten eller døren mellom virkelighetene."

Husker du noe fra barndommen din, episoder, noe som var uvanlig?

Jeg så jo ting da jeg var barn. Hvis jeg går tilbake til da jeg var halvannet år, tror jeg det var. Da gikk jeg ut av kroppen. Legene mente jeg hadde kraftig lungebetennelse, mest sannsynlig hadde jeg astma, i og med at jeg fremdeles har astma. Astmaen gjorde at jeg hadde problemer med å puste. Legene trodde som sagt at jeg hadde kraftig lungebetennelse, det var ikke noen på den tiden som ante hva astma var.

Jeg kan huske den dag i dag at jeg gikk bort til legen og prøvde å forklare han at jeg var ute av kroppen og hvilte. Det var så slitsomt å være i kroppen, så jeg gikk ut og forsøkte å forklare dette for legen. Jeg prøvde å ruske i han. Legene trodde jeg var i ferd med å dø.

Jeg opplevde ellers episoder innimellom hvor jeg opplevde at jeg var utenfor meg selv. Jeg var nok kanskje på en måte litt spesiell. På skolen ble jeg nok av mange sett på som litt rar.

Tilbake til dette med gjengangere/spøkelsener. Dette er noe du fokuserer en del på i dag. Kan du si mer om dette?

Mange tror at når man gjør dette her så gjør man det alene, men slik er det ikke. Jeg har mange gode hjelpere fra ånde verdenen med meg. De forteller meg hvordan jeg skal takle situasjonen, om jeg skal gjøre dette alene eller om jeg skal se på mens de andre, guidene eller englene overtaler, og motiverer disse gjengangerne. Jeg er vel antakelig den som på en måte åpner muligheten for at

dette skal skje, en slags link mellom den fysiske verden og ånde verden. Så da står jeg på et vis midt mellom to verdener.

Disse gjengangerne, som jeg kaller skygger, fordi de er energiløse på en måte, derfor fremstår de som litt grå, selv om de ikke er helt fargeløse. Vi som lever har en aura rundt oss. Disse gjengangerne har ikke det. Dette vil endre seg når de går inn i lyset, en annen virkelighet.

Når jeg kommer til et sted hvor det er problemer i et hus vet jeg aldri hvem som dukker opp for å hjelpe. I en periode var det veldig mange munk, fransiskanermunk og benediktinermunk av en eller annen grunn. Jeg vet ikke hvorfor. Kanskje det har noe med en tidligere inkarnasjon hvor de som skulle hjelpes inn i lyset hadde levd da munkene levde? De skyggene/åndene identifiserer seg med sin tid. Den/de som kommer for å hjelpe fremstår som om de er fra den tiden. Jeg stusser mange ganger på hvorfor det er forskjellige som kommer hver gang. Noen ganger kommer det engler, ofte erkeengler. De har vist tatt av seg vingene, hehe, jeg har aldri sett dem med vinger. Jeg oppfatter dem som skikkelser med masse lys.

Hva er forskjellen på engler og andre?

Det var et vanskelig spørsmål. Jeg får inn det at engler på en måte er beskyttere og verner om en person, mens guidene er veiledere. På en måte virker det som om det egentlig er et fett. Om det er riktig vet jeg ikke, men jeg fikk inn den tanken. Noen ganger har jeg en følelse av at den skikkelsen kan ta den formen den vil ha, vil vise meg. Men jeg føler mange ganger at det er forskjellige som kommer. Denne guiden som jeg har hatt mest med å gjøre ser ut for meg at han er i tredveår. Han har enormt mye energi.

Jeg innser at jeg er privilegert som kan se alt dette. Og jeg blir aldri redd.

Hvorfor blir du ikke redd?

Disse åndene/skyggene kan jo ikke skade oss. Jeg oppdaget en gang jeg kom til en slik plass med gjengangere at egent-

lig var de redd meg. Jeg syntes det var et positivt trekk, hehe.

Kan du trekke frem noen eksempler på rensing av hus og møte med gjengangere?

Det var en kamerat av meg fra Kristiansand som kom til meg og spurte om jeg kunne hjelpe en tidligere samboer som hadde problemer i huset. Fra gammelt av hadde det vært en fabrikk der som lagde tønner. Og hver eneste natt drev de på å rulle tønner, så hun fikk ikke sove. Dette må ha påvirket flere i denne gården. I hvert fall kom jeg ned der og fikk se det at de var i full gang, det var full jobb der. De holdt til i første etasje, oppe var det et lager etter som jeg kunne se. Og jeg så faktisk en ti - tolv personer som holdt på å jobbe med å sette sammen tønner. De brukte tønnestav som ble stima slik at de fikk en fasong. Dette var i en annen virkelighet det jeg så. Jeg vet ikke hvor langt tilbake i tid det var, tenkte ikke over det og glemte å spørre om det, kanskje noen hundre år siden eller kanskje bare hundre år siden. Disse personene jeg så var gjengangere. De var ikke klar over

På Vik utenfor Grimstad er det en sånn steinsirkel. Der fikk jeg beskjed av en guide en gang at jeg måtte gå bort til denne steinsirkelen. Jeg skulle da gå der en bestemt dag det var tåke...

at de ikke var der lenger i fysisk form. De var så knyttet til arbeidet sitt som de hadde hatt fordi det var hele deres eksistens det å gå på jobb antakelig. I deres virkelighet eksisterte det ikke noen ni til fire jobb. Det var bare kun jobb.

Men de må jo ha tenkt at de skulle spise, drikke og gå på do?

Ja, de gjorde sikkert det. I den virkeligheten de var i så var huset slik det var den gangen. Selv om huset er bygd om og forandret, så flytter de bare inn i det

nye huset.

Rart at ikke de da begynner å tenke litt i og med at huset da er forskjellig fra hva det var?

Jeg tror ikke de henger seg opp i det. De tilpasser seg, ser det ut som. Men det er klart at når huset blir forandret så blir de kanskje irritert fordi det kommer inn folk som ikke hører til der. Og de ser jo ikke helt bra ut. De lyser jo og er skremmende. For de er det vi som er spøkelsene. Tilbake til dette huset hvor det spøkte i. Da kom han guiden som har hjulpet meg en del. Han forklarte meg hva jeg måtte visualisere, hvilken annen virkelighet jeg måtte skape. Så det jeg gjorde i dette tilfelle her var at jeg så for meg en produksjonshall i en annen virkelighet hvor all ting var mer modernisert. Det var folk der som ventet på at de (gjengangerne) skulle ta jobbene som var ledige og med bedre betalt lønn. Og da var det bare sjoo, så var de vekk alle sammen. Hva han engelen eller guiden som snakket med dem utgav seg for å være vet jeg ikke. Antakelig tilbød han dem ny jobb.

En annen episode var fra Grimstad. Jeg bodde der i noen år. På Vik ved Fevik utenfor Grimstad er det en sånn steinsirkel. Der fikk jeg beskjed av en guide en gang at jeg måtte gå bort til denne steinsirkelen. Jeg skulle da gå der en bestemt dag det var tåke. Jeg tenkte med meg selv, hvorfor får jeg denne beskjeden da? Hun jeg var sammen med den gangen kanaliserte en del. Jeg fikk samme beskjed av henne. Jeg fikk også beskjed om at de ville kjenne meg. De ville kalle meg for Egir. Det var det navnet jeg hadde i deres virkelighet. Disse som var der hadde vært døde helt siden et svært slag på et sted som heter Fjære mot vannet som er der. Jeg spurte hvorfor de var der og da viser det seg at de ville ikke gå fra våpnene sine. De var knyttet til våpnene sine. Det var bare det de eide. Da fikk jeg beskjed av guiden at jeg skulle si at de var invitert til gjestebud i Valhall. Men jeg skulle vende meg mot øst. Jeg kan ikke huske hvorfor. Kanskje fordi når de ble begravd måtte de se mot

Steinsirkelen på Vik utenfor Grimstad. →

øst for det var der Valhall var. Men det rare var at da jeg gikk inn i den steinsirkelen så dunket de borti meg og jeg følte det var masse mennesker inni den. Og da tenkte jeg med meg selv, er jeg gal eller, jeg var så fysisk tilstede. Det var tåkete og bekmørkt. Og så går jeg her alene i denne steinsirkelen og kjenner at jeg er blant masse folk som dunker meg, slår meg på skuldrene og da hørte jeg at de kalte meg for Egir. Så sa jeg dette jeg fikk beskjed om å si. Så kunne jeg kjenne en form for sug og så plutselig var alle borte. Etter at de ble borte fikk jeg en slags lykkfølelse i kroppen min. Så det var ganske fantastisk å oppleve altså.

Det er spennende og fascinerende. Når jeg kommer til et sted vet jeg aldri hva jeg har i vente. For ikke så lenge siden var jeg på et sted på Østlandet. Dagen før jeg skulle reise der ble jeg vekket om morgenen av en som ristet i meg og sa; du må stå opp, du har forsovet deg. Klokken er seks på kvelden. Du har jo sovnet i 24 timer. De er forbannet på deg for at du ikke har innfunnet deg. Jeg var jo helt i ørska og stod opp. Han skjelte og smelte denne karen. Jeg satt meg ved telefonen og ringte til disse folka og beklaget at jeg sov rundt, sa at klokka var seks på ettermiddagen, men jeg får i hvert fall komme hen og få gjort noe og få ordnet dette her. Så sier kona; ”Det er bare det at klokka er seks om morgenen. Vi har ikke stått opp ennå.” Da gikk det opp for meg at den energien som var der borte var så sterk at den gjorde et forsøk på å skape splid mellom meg og de som jeg skulle hjelpe. Ødelegge slik at de ble forbannet på meg slik at de ville si, hold deg der du er. Men så skjønnte hun det, både hun og mannen forstod at dette måtte være noe med energien.

Du kunne jo bare se på klokka?
Jeg så på klokka, men da så jeg bare at klokka var seks uten å tenke mer over det. Når jeg kom bort der viste det seg at den energiformen som var der, var en mørk tung energi og som ikke hadde noen form. Den var tilbaketrasket. Egentlig var det bare en tanke som var der. Det var en bevissthet bak, men den befant seg i Afrika. Den personen (energien) hadde en jobb eller forbindelse med noen i et miljø som kom fra Afrika. Da sier guiden til meg at linken til han her finner du i første etasje. Da gikk vi ned igjen til første etasje og da skjønnte jeg med en gang hva linken var. Det var et skilpaddeskall til en havskilpadde. Og da fikk jeg for meg at dette var egentlig et skall som var restene av et ritual. Da tok jeg skallet og holdt det foran meg og så bare fylte jeg det med kjærlighet. Da slapp hele den energien taket. Uansett hva jeg gjorde for å bearbeide denne energien var dette her så sterke krefter at jeg faktisk måtte gå inn i skallet på den

skillpadden for å få dette til å slippe. I etertid har jeg snakket med disse folkene og det har skjedd masse der borte, akkurat som om noe har sluppet taket, noe har løsnet, det har skjedd ringvirkninger etter dette her. Dette er noe av det sterkeste energi jeg har vært borti. Vanligvis ser du helt tydelig skikkelser, det er jo noe som jeg er vant til. Dette var jeg ikke vant til, det var noe helt nytt for meg. Energien kunne kanskje sammenlignes med det samene i Finmark gjorde før i tiden, altså ganning. Energien som fulgte med skjoldet var flyttet inn i huset.

Hva med episoder som vi kan oppleve som skremmende, som at dører, skap og skuffer går opp av seg selv? Kan du trekke frem et eksempel der?

Jeg hadde en slik opplevelse i Bø i Telemark. Den var litt spesiell. Der ble skuffer og mat kastet ut på gulvet. Dette syntes jeg var fascinerende. Der må jeg opp! De ringte og lurte på om jeg kunne gjøre noe med dette. Da kan jeg huske det at han som skulle betale meg for dette her han ville gjerne ha greie på hva jeg så. Og da beskrev jeg en man slik han så ut, egentlig var det to men som jeg beskrev pluss en dame. Så lurte jeg på om han kjente

Jeg vet i hvert fall at den dagen jeg dør, så tror jeg at jeg vil ha hastverk med å slippe taket i vår verden, fordi jeg vet hva jeg går inn i.

disse. ”Ja, jeg bør jo si det, du har nettopp beskrevet min far og min farfar. Begge er døde. Og så har du i tillegg beskrevet tanta mi.” Så han måtte innrømme at jeg kunne sitte i Kristiansand og se hva slags folk som var i Bø. Det var jo litt snodig da syntes han. Noen ganger får jeg inn krystallklare bilder, noen ganger får jeg ikke inn en skitt. Muligens skyldes det at den jeg snakker med har tilsvarende egenskaper eller er enklere å se gjennom. Hvis det er en som er svært redd må jeg opp på stedet. Jeg ser ingenting gjennom dem, men jeg kan ane hva der er for noe. Da jeg var der oppe kom den engelen og hjalp meg med dette her. Da spurte jeg hvordan han hadde tenkt å få ut disse her. Da sa han at den eldste av de som gikk igjen lette etter en kniv. Da tenkte jeg at det var vel en sann med treskaft, rusten og fæl kniv. ”Det er nok ikke det”, sier guiden, ”det er denne”, og så viste han meg en sølvkniv, en fantastisk flott sølvkniv som det må ha kostet en formue å lage i den tiden. Denne kniven var virkelig fin, den glinset i den. Beslått med sølv i skaftet, hele sliren var sølv. Så tok han den ut av sliren og vridde på den så sollyset traff bladet. Da kom alle sammen

samtidig ut av huset. I tillegg kom der en liten unge på to år som gikk og leide han eldste. Jeg spurte etterpå han som levde hvem denne gutten var. Han ante ikke. Så han må ha hatt en sønn som ingen viste noe om. Kanskje det var en som hadde dødd to år gammel.

Har du andre episoder du vil dele med oss?

Jeg kan fortelle en episode. Han ene av de guidene som jeg pratet med en gang sa; ”Du kan få lov til å bli med inn i den andre virkeligheten på en betingelse: Du lover å komme tilbake igjen.” Selv om minnene om hva som skjedde forsvant da jeg kom tilbake igjen husker jeg følelsene rundt det. Det var amazing for å bruke et engelsk ord. Jeg hadde vanskeligheter med å gå tilbake igjen fordi det var så mye enklere og lettere på den andre siden. Jeg ville være der for det var så betryggende, ingen bekymringer, mer glede o.s.v.

Ellers var det en gang en onkel av meg som lå for døden. Da så jeg det at det stod folk og ventet på han. Det virket artig og lystbetont å se på.

Jeg vet i hvert fall at den dagen jeg dør, så tror jeg at jeg vil ha hastverk med å slippe taket i vår verden, fordi jeg vet hva jeg går inn i.

Jan Fredrik Solberg kan kontaktes på følgende mobilnummer: 480 13 030 eller email: janfsolb@start.no

Jan Fredrik Solberg utenfor en av trailerne han kjører.

